

# Bir Şizofrenin Güncesinden

— Emre Yılmaz · 02 Ağustos 2012

Işığı yak  
yak ışığı tutuşmasın gece.  
ay fırarda, ay karanlık...  
şu saat, gidişinin maverasına  
iki damla yaş gibi düşsün yakamaz.  
gelsin yalnızlık  
sürgüsünde çağrılanan kapı gıcirtlarıyla.  
kapat kapıyı bitsin bu işkence  
kapıyı kapat.

Yeminlerin sesinin hatırasında kaldığını  
işitiyorum halbuki. aşka düşüyor  
hazımsızlık çeken bir kalbin istifra nöbetleri.  
sevişmek falan da yok, gözlerin geceyi takdis ediyor  
renge nefreti sıvayan iğrenç bir kırmızı hem de  
elbisende. tiksiniyorum gelincik motiflerinden.  
naftalini boşayan sandıkların çeyizi gibi sensizlik,  
vitrinlere dönüyor. ah, ne güzelsin...  
ayrılığın podyumunda bir manken gibi adın hele  
aşk fırarda, aşk gidiyor.

Ama  
kapıların kapanmasından çok korkuyorum.  
tüm maphusluklar bilir bunu, sürgü sesini  
ay mavisi gökte intifada, hele karanlık...  
ayın gitmesinden korkuyorum, aşktan...  
fikrimi kinin nadasından sevdaya çıkarıyorum,  
susamış yağmurlar indiriyor gözlerin  
tek mevsimlik bir hasat gibi geçiyor zaman.  
gitmenden  
çok korkuyorum.

bir lahzalık düş gibi dursan  
eğilip dudaklarını ıslatsa nefesimin gölgesi  
beni sevmiyorsun, seni seviyorum

böyle bitmemeli saçmasapan!

Daha hazıranda çıplak manzaralarını  
dökecek yıldızlar. uçsuz, bulutsuz, üryan...  
sen beni soyundukça, ben seni giyineceğim  
kışta kalacak, donacak belki gökyüzü.  
güneyli, serseri bir rüzgar oturup sözlerine  
tüm o yangını kutsayacak.  
anlamsız bir şarkı gibi susturacaksın aşkı  
ay gidecek sonra karanlık...

Zifır bin müebbet saracak beni, maphusluklar bilir  
kulağımda sürgülenmiş çığlıklar  
ve hırpalanan kabuslar gözlerimde  
hani kokusu bile boka saracak bildiğin, ölecek aşk.  
belki de böyle gitmelisin saçmasapan...

Aç kapıyı geceye  
ışığı kapat  
ne kadar korkmuşsam, o kadar iyiyim.

emre yılmaz  
ağustos 2012- eskişehir